



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 210/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 200/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu

Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 200/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala v januári 2014 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému [REDAKOVANÉ], jej bývalému manželovi (ďalej len „povinný“), na vymoženie sumy 54 924,54 € na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 526/1996 zo 6. decembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 198-199-200/2013 z 12. novembra 2013. Povinný podal exekútorovi 22. mája 2014 návrh na odklad exekúcie s odôvodnením, že proti exekučnému titulu podal dovolanie. Exekútor predložil jeho návrh okresnému súdu 23. mája 2014. Okresný súd do podania sťažnosti o tomto návrhu nerozhodol. Sťažovateľka argumentuje lehotou 30 dní na rozhodnutie o návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a namieta, že okresný súd svojou nečinnosťou porušuje jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom zdôrazňuje kontext celého súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 526/1996, vo vzťahu ku ktorému ústavný súd dvakrát nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn.: 15 Er 200/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ]..., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava IV sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 15 Er 200/2014 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľke: [REDAKOVANÉ]... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 700,- €..., ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľke... trovy konania...“

Sťažovateľka doplnila sťažnosť podaniami doručenými 11. decembra 2014 a 14. januára 2015. V doplnení uviedla, že okresný súd jej doručil 22. júla 2014 uznesenie, ktorým zamietol návrh povinného na odklad exekúcie, čím však nedošlo k odstráneniu namietaného zásahu do jej základného práva, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 180/2014 z 27. novembra 2014 odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 12. novembra 2013. V tejto súvislosti poukazuje na dĺžku konania najvyššieho súdu o návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku a spochybňuje úspešnosť dovolania povinného. Uvedené nové skutočnosti sťažovateľka nepremietla do doplnenia, prípadne zmeny petitu svojej sťažnosti.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nerešpektoval zákonom ustanovené lehoty (napr. I. ÚS 90/05). Pre vec sťažovateľky je relevantná aj judikatúra, podľa ktorej nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní (II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02, II. ÚS 103/06).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o návrhu povinného na odklad exekúcie. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh povinného podaný 22. mája 2014, bolo sťažovateľke doručené 22. júla 2014. Doba dvoch mesiacov, ktorá pripadá na konanie okresného súdu o návrhu povinného na odklad exekúcie, nesignalizuje možnosť posúdiť postup okresného súdu ako zbytočné prieťahy v konaní. Ani ďalší namietaný postup v exekučnom konaní nemožno pripísať na vrub okresnému súdu, ktorý je povinný rešpektovať právoplatné a vykonateľné uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bola odložená vykonateľnosť

exekučného titulu až do rozhodnutia o dovolaní. Toto uznesenie je právne záväzné aj pre exekútora. Ústavný súd preto nemohol posúdiť namietaný postup okresného súdu inak ako nečinnosť z dôvodu existencie zákonnej prekážky postupu v napadnutom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného stavu konania, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015